

Hồi 158

Chỉ tranh triều tịch

Lưu Dụ ngây người nhìn khách nhân Hà Vô Kỵ dẫn vào, hoàn toàn không đoán ra đối phương là ai, thân hình lại có vẻ như đã từng gặp qua. Lưu Dụ dám khẳng định mình không quen thân với đối phương, nếu không tuy từ đầu đến chân bị áo bào rộng và nón phủ vành che trùm ngụy trang, với nhãn lực thủ lĩnh xích hậu của Bắc Phủ binh, vẫn có thể từ dáng dấp tướng tá của đối phương mà nhận ra là ai.

Khách nhân thần bí hướng về phía Tạ Huyền thi lễ, mực quang tựa như từ sâu kín trong nón phủ vành chăm chú nhìn Lưu Dụ đang đứng dậy đón khách, nhưng không nói gì.

Người cầm đầu thân binh của Tạ Huyền Hà Vô Kỵ đang định cáo lui, Tạ Huyền ngồi ghế chủ vị nhẹ nhàng thốt: “Vô Kỵ ở lại! Ngồi xuống đi!”.

Hà Vô Kỵ hiện ra thần sắc ngạc nhiên, cùng khách nhân ngồi xuống đối diện ghế thái sư ỷ của Lưu Dụ, hàng ghế khách nhân.

Chỉ từ chỗ ngồi đã có thể nhận ra sự khác nhau giữa Tạ Huyền và Tạ An, Tạ An vẫn còn giữ kiểu ngồi quỳ mà cao môn đại tộc tôn sùng, còn Tạ Huyền lại tiếp nhận cách ngồi kiểu Hồ, hiển thị tinh thần cách tân và tác phong thực tế của y.

Tạ Huyền nhìn khách nhân nói: “Ở đây toàn là người mình, Văn Thanh không cần nghi kỵ gì”.

Lưu Dụ từ hai chữ “Văn Thanh” liên tưởng đến ái nữ Giang Văn Thanh của Đại Giang Bang Giang Hải Lưu, đối phương đang tháo nón xuống, suối tóc như mây tung bay, hiện ra ngọc dung như hoa.

Lưu Dụ thất thanh: “Tổng Mạnh Tề!”.

Giang Văn Thanh đôi mắt đẹp chăm chú nhìn gã, bình tĩnh thốt: “Lưu huynh vẫn khỏe!”.

Hà Vô Kỵ chắc lần đầu nhìn thấy chân diện mục của nàng, nhìn đến mức mắt không chớp, bị sự mỹ lệ của nàng hấp hồn.

Tạ Huyền nói: “Văn Thanh luôn luôn thích giả trai, hơn nữa có công phu giả trai, tiểu Dụ bị Văn Thanh lừa tuyệt không phải hi hữu”.

Giang Văn Thanh khiêm nhường: “Lưu huynh xin tha lỗi”.

Lưu Dụ đã hiểu, Tạ Huyền từ Giang Văn Thanh tất đã biết chuyện mình, cho nên không còn trách cứ gì, nhin không được hỏi: “Lệnh tôn...”.

Giang Văn Thanh thần tình u ám, cúi đầu khế thốt: “Tiên phụ đã tạ thế năm ngày trước”.

Lưu Dụ thở dài: “Có phải là do Nhiếp Thiên Hoàn ra tay?”.

Giang Văn Thanh khế gật đầu.

Tạ Huyền nói: “Văn Thanh sáng sớm hôm nay đến Quảng Lăng tìm ta, giúp ta hiểu rõ tình huống trước và sau khi Biên Hoang Tập thất thủ. Báo cáo của Tiểu Dụ quá thô sơ! Sao không đem kế mưu dẫn thân mạo hiểm, cố ý dụ đám Đồ Phụng Tam truy sát người nói ra. Lúc gặp Giang bang chủ, tiểu Dụ đã từng cố khuyên Giang bang chủ bỏ thuyền lên bờ, tập kích Tôn Ân, chỉ là không được thu nạp. Quá trình then chốt như vậy, tiểu Dụ cũng không đề cập tới, làm cho ta nghĩ lầm tiểu Dụ là kẻ tham sống sợ chết. Nói cho ta biết, thật ra là sao?”.

Lưu Dụ nghe vậy trăm ngàn cảm giác rối ren, buồn bã thốt: “So với sự giáp công của đại quân Nam Bắc mà bọn Yến Phi thể chết đối kháng thì đâu có ra gì. Ài! Huyền soái minh giám, tôi luôn luôn hối hận mình đã ly khai Biên Hoang Tập không thể cùng huynh đệ Biên Hoang Tập chia sinh cộng tử, cho nên không muốn nói tới những chuyện đó”.

Gã bỏ qua không nói tới ảnh hưởng của Vương Đạm Chân đối với gã, làm cho gã tâm ý nguội lạnh, mất đi sinh thú, cho nên buông bỏ tất cả.

Giang Văn Thanh ngược đầu nhìn Lưu Dụ: “Ai có thể nghĩ Lưu huynh là kẻ hèn chứ? Chỉ tiếc bị Đồ Phụng Tam khám phá mưu kế của Lưu huynh, cho nên bày kế mượn đao giết người, đem tin tức tiết lộ cho Tôn Ân biết. Tôn Ân lợi dụng tin này xúi giục Nhậm Dao xuất thủ, thừa cơ trừ khử Nhậm Dao”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Văn Thanh tiểu thư sao lại rõ đầu đuôi gốc ngọn như vậy?”.

Giang Văn Thanh hiện nụ cười chua cay: “Bởi thủ hạ của Đồ Phụng Tam là Âm Kỳ luôn sát vai với ta giao chiến với Hoàng Hà bang trên sông, mãi cho đến khi Hoàng Hà bang rút nước vào Biên Hoang Tập, bọn ta mượn thủy thế muốn quay lại Biên Hoang Tập, nào ngờ Hoàng Hà bang lại cắt đứt dòng nước, bọn ta chỉ còn nước ruổi thuyền về Nam”.

Lưu Dụ hỏi: “Âm Kỳ còn sống hay đã chết?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Âm Kỳ và ta chia tay trước khi đến Dĩnh khấu, gã mò về Biên Hoang đi thám sát tình hình của Đồ Phụng Tam, ta liền chạy về gặp cha, xem xem có thể phản công Biên Hoang Tập hay không. Ài! May là nhờ vậy mới có thể gặp mặt cha lần cuối”.

Lại nói tiếp: “Ba ngày trước, ta đã có liên hệ trở lại với Âm Kỳ”.

Tạ Huyền nói: “Văn Thanh chính vì vậy mà đến gặp ta, tiểu Dụ người rõ rồi chứ?”.

Lưu Dụ lòng tràn ngập tình cảm mãnh liệt, sầu tư lo lắng đối với Vương Đàm Chân đã giảm nhẹ, lại cảm thấy Hà Vô Kỵ đang không ngừng quan sát mình, gật đầu thốt: “Tiểu Dụ mình bạch”.

Tạ Huyền trầm giọng: “Bọn ta hôm nay nói chuyện ở đây, tuyệt không thể truyền vào tai người thứ năm”.

Hà Vô Kỵ giật mình nhìn Tạ Huyền.

Tạ Huyền mục quang quay sang hắn: “Vô Kỵ nếu không có cách nào giữ bí mật, có thể lập tức ly khai”.

Hà Vô Kỵ quỳ xuống, dứt khoát: “Vô Kỵ thề chết vì Huyền soái giữ kín miệng”.

Tạ Huyền thỏa mãn: “Đứng dậy đi! Ta không nhìn lầm người”.

Hà Vô Kỵ ngồi lại chỗ cũ, hiển nhiên cảm động phi thường đối với việc Tạ Huyền coi hắn là tâm phúc.

Lưu Dụ thầm kêu lợi hại, Tạ Huyền chiêu này thật đẹp mắt, nhẹ nhẹ nhàng nhàng làm cho Hà Vô Kỵ cảm thấy được ân sủng, cũng làm cho hắn sinh ra cảm giác cùng một trận tuyến với mình.

Vốn quan hệ giữa mình với Hà Vô Kỵ chẳng những xa cách mà còn có chút thù địch, đột nhiên biến thành mật thiết, bởi bọn họ cùng cộng hưởng một bí mật, tuy Lưu Dụ vẫn không biết Tạ Huyền tiếp đó sẽ nói chuyện gì cần bảo mật đến thế.

Tạ Huyền nhìn Giang Văn Thanh khẽ gật đầu, Lưu Dụ và Hà Vô Kỵ biết nàng sắp lên tiếng, mục quang đều quay sang phía nàng.

Trong mắt Hà Vô Kỵ, Giang Văn Thanh tuy thân phận đặc thù, hơn nữa là người khác phái mỹ lệ, cảm nhận lại không thâm sâu như Lưu Dụ, bởi Lưu Dụ từng lãnh giáo sự biến hóa linh cơ khi nàng giả làm Tống Mạnh Tề, mãi đến giờ phút này gã vẫn không có cách nào xem bọn họ là cùng một người.

Lúc này Giang Văn Thanh thần sắc bình tĩnh, Lưu Dụ lại hiểu rõ nỗi thống khổ ẩn tàng trong nội tâm không để ai biết từ đôi mắt trong ngần của nàng.

Không khí trong thư trai trầm lắng ngưng trọng, mọi người đều tâm sự trùng trùng.

Đối với Lưu Dự mà nói, đây là một đêm khó chịu nhất trong đời. Bất quá sự hiện thân của Giang Văn Thanh quả làm cho gã không khỏi tỉnh ngộ. So với cảnh bang phá gia vong của Giang Văn Thanh, khổ nạn của mình thật không coi vào đâu.

Trên sự thật mãi cho đến giờ phút này, gã vẫn còn có chút hoài nghi tình yêu của Vương Đạm Chân đối với gã, không có cách nào rõ được nàng chung tình với mình thật ra có ít nhiều là vì sự hâm mộ tôn sùng Tạ Huyền, hay là vì bị hành vi của Kỷ Thiên Thiên trốn ra Biên Hoang Tập dẫn dụ, hoặc vì muốn trốn chạy hôn nhân kiểu mua bán của gia tộc, cho nên bất chấp tất cả chui vào lòng vị cứu tinh là gã đây.

Giang Văn Thanh nói: “Trận chiến Biên Hoang Tập lần này, Đại Giang bang của bọn ta thương vong trầm trọng, nguyên khí bị thương nặng, không có cách nào bảo trì chuyện làm ăn đó giờ, cho nên ta đã hạ lệnh tạm thời cuốn cờ cất trống, tránh sự truy kích của Lương Hồ bang”.

Hà Vô Kỵ và Lưu Dự đưa mắt nhìn nhau, qua lời nói của Giang Văn Thanh mới biết Đại Giang bang đã chịu kềm tỏa nặng nề như vậy, đến mức không còn sức lực chính diện đối kháng Lương Hồ bang.

Tạ Huyền gật đầu: “Đây là sách lược tốt nhất trước mắt, Đại Giang bang vì thất bại ở Biên Hoang Tập mà vong bang, cũng có thể vì Biên Hoang Tập mà hưng thịnh lần nữa”.

Lưu Dự và Hà Vô Kỵ đã minh bạch, Giang Văn Thanh đến tìm Tạ Huyền không những muốn đầu hàng Tạ Huyền, còn muốn mượn sức của Tạ Huyền đoạt lại Biên Hoang Tập.

Biên Hoang Tập đã trở thành chỗ tị nạn duy nhất của Đại Giang bang, Đại Giang không còn là nơi bọn họ có thể ẩn mình.

Hà Vô Kỵ nói: “Nam quận công sao chịu ngồi nhìn Lương Hồ bang khuếch trương thế lực được?”.

Giang Văn Thanh trầm giọng: “Đây chính là nguyên nhân chủ yếu chuyến này Văn Thanh đến bái kiến Huyền soái, Nhiếp Thiên Hoàn đã cùng Hoàn Huyền bí mật kết minh, để Lương Hồ bang thay thế bang của ta”.

Hà Vô Kỵ và Lưu Dự nghe vậy lại đưa mắt nhìn nhau, Hoàn Huyền cùng Lương Hồ bang luôn luôn như nước với lửa, hai bên không dung nhau. Hiện tại chuyện không có khả năng nhất không ngờ lại đã xảy ra.

Tạ Huyền thở dài: “Tôn Ân coi thường Nhiếp Thiên Hoàn, ta coi thường Hoàn Huyền. Chuyện này đối với họ Hoàn và họ Nhiếp là chuyện có lợi chứ không có hại, Nhiếp Thiên Hoàn có thể lợi dụng phương tiện này mà tiếp thu nghiệp vụ của Đại Giang bang, Hoàn Huyền có thể trồng cây Nhiếp Thiên Hoàn ăn mòn mậu dịch và kinh tế Dương Châu”.

Kinh Châu chiếm hữu nguồn lợi thương du Đại Giang, khống chế mệnh mạch thủy vận chủ yếu nhất của Kiến Khang, Hoàn Huyền không cần ra tay mà đã có thể ảnh hưởng Kiến Khang, lúc triều đình vấn tội có thể đem tất cả vấn đề đổ lên mình Nhiếp Thiên Hoàn.

Thế quân bình đó giờ đã bị hủy diệt.

Hà Vô Kỵ biến sắc: “Có chuyện này sao?”.

Tạ Huyền nhìn Lưu Dự: “Tiểu Dự đối với chuyện này thấy sao?”.

Lưu Dự cười khò: “Hoàn Huyền bước kế tới sẽ đoạt quyền khống chế Biên Hoang Tập từ trong tay Tôn Ân, hơn nữa không cần tự mình xuất thủ, chỉ cần toàn lực ủng hộ Nhiếp Thiên Hoàn là xong”.

Tạ Huyền vui vẻ: “Lối nhìn của tiểu Dự cùng với Văn Thanh không hện mà hợp nhau. Sự tranh đấu Kinh – Dương không những là quyền khống chế Đại Giang, còn cần phải xem Biên Hoang Tập lọt vào tay ai. Nếu Nhiếp Thiên Hoàn thành công, Kiến Khang nguy rồi!”.

Lưu Dự cảm thấy Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ đều đang quan sát mình, biết bọn họ đang kinh dị vì sự nhanh nhạy và độc đáo về tư tưởng của mình, trong lòng lại không cảm thấy vui mừng chút nào. Gã trầm giọng: “Nhiếp Thiên Hoàn còn có thể ngược dòng thoái lui, đã kích đại kế làm phản của Tôn Ân, hơn nữa lọt vào cục diện tiến thoái lưỡng nan”.

Nhiếp Thiên Hoàn đầu hàng Hoàn Huyền, chỉ là kế quyền nghi, để đối kháng Tôn Ân đang thù hận thấu xương.

Lại quay sang Giang Văn Thanh nói: “Thủ hạ số một của Hoàn Huyền Đồ Phụng Tam đã trở thành một phần tử của liên quân Biên Hoang Tập, làm cho tình thế của tiểu thư càng bất lợi”.

Giang Văn Thanh điềm đạm thốt: “May là sự tình không ác liệt như trong tưởng tượng, chuyện Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền kết minh chính là do Âm Kỳ thông tri cho ta biết. Gã chịu nói cho ta biết chuyện này, đương nhiên có mục đích, Lưu huynh có thể đoán ra tâm sự của Đồ Phụng Tam không?”.

Lưu Dụ biết nàng đang đánh giá tài trí của mình: “Đồ Phụng Tam đối với việc Hoàn Huyền chào đón Nhiếp Thiên Hoàn hiển nhiên bất mãn phi thường, có cảm giác bị tước quyền. Cái trọng yếu hơn là Đồ Phụng Tam so với bất cứ một ai biết rõ mối thù giữa Hoang nhân với Nhiếp Thiên Hoàn, nếu y dẫn Nhiếp Thiên Hoàn vào, mối quan hệ gian khổ kiến lập với Hoang nhân sẽ tiêu tan trong một sớm. Vấn đề là y vẫn chưa đến lúc công khai phản đối Hoàn Huyền, chỉ còn nước thỉnh tiểu thư nghĩ cách, muốn Nhiếp Thiên Hoàn vĩnh viễn không thể đạp chân vào Biên Hoang Tập”.

Hà Vô Kỵ tròn mắt nhìn Lưu Dụ, chừng như đến giờ phút này mới là lần đầu tiên biết Lưu Dụ.

Giang Văn Thanh gật đầu: “Lưu huynh nhìn rất thấu triệt”.

Tạ Huyền cười khà khà: “Đồ Phụng Tam đối với Hoàn Huyền không phải hết lòng một dạ, nguyên nhân bên trong vì diệu dị thường, chiếu theo suy đoán của ta và Văn Thanh, y chắc đã như Hải Lưu thúc, đối với chuyện Đại tư mã đại tướng quân đột ngột bệnh chết đã sinh nghi”.

Hà Vô Kỵ thất thanh: “Cái gì?”.

Lưu Dụ bắt đầu rõ Tạ Huyền tại sao muốn mọi người giữ kín chuyện, bởi nếu truyền ra ngoài, sẽ khơi dậy phong ba bão tố.

Gã hỏi: “Bên triều đình có động tĩnh gì không?”.

Tạ Huyền hiện ra biểu tình chán ngán, lạnh lùng thốt: “Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo còn nghi đã tìm được cơ hội tốt để lập uy, đòi gánh hết chuyện Biên Hoang Tập, thông qua Hoàng thượng đến cảnh báo ta không được xen tay. Hừ! Với tính thích giành công lao to tát của Tư Mã Đạo Tử, hiện tại chắc đã mài quyền mài chưởng, chuẩn bị kéo rốc tiến công Biên Hoang Tập”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Tôn Ân làm sao cho phép cho y phóng đảng được”.

Hà Vô Kỵ cau mày: “Một ngày còn có Huyền soái, đâu đến lượt Tôn Ân phóng đảng mới đúng”.

Tạ Huyền cười khổ: “Nếu Tôn Ân còn để ta trong mắt, đã không dám đụng vào Biên Hoang Tập một chút xiu. Bất quá ta sẽ bắt y vì Biên Hoang Tập mà tổn hao một cái giá thảm thiết nhất, hơn nữa còn vì Biên Hoang Tập mà thua đến mức hồ đồ”.

Quay sang Hà Vô Kỵ: “Vô Kỵ ngươi hiện tại chắc biết rõ ta tại sao lại chọn Lưu Dụ làm người kế thừa, bởi gã so với ta còn có ưu điểm là gã không bị xiềng xích nặng nề của cao môn đại tộc, phóng túng độc địa như Hoang nhân cũng phải coi trọng. Nói cho ta biết, trong Bắc Phủ binh còn có ai có thể bì được gã? An công tuyệt không nhìn sai người.

Ông ta coi trọng Yến Phi và Lưu Dụ chính là vì bọn họ là hy vọng cho tương lai của Nam phương. Cho nên ta cần người toàn lực hiệp trợ gã, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Nhưng nếu người có chút hoài nghi, có thể nói trắng ra, ta tuyệt sẽ không ép người phải làm chuyện không tình nguyện”.

Giang Văn Thanh đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, biết Tạ Huyền đã có ý trong đầu, nghị định sách lược tổng thể thu phục Biên Hoang Tập, cho nên ép Hà Vô Kỵ biểu lộ thái độ. Nàng trong lòng không khỏi trào dâng niềm sùng kính đối với vĩ nhân này, mà Lưu Dụ chính là con cờ lợi hại nhất trong tay Tạ Huyền.

Hà Vô Kỵ đôi mắt thần quang bắn loang loáng, không chút do dự nghênh đón nhân thần sắc bén như mắt ưng của Tạ Huyền, tiếp đó nhìn sang Lưu Dụ, nghiêm mặt: “Lưu đại nhân là người đầu tiên trong ký ức của ta có khả năng đàm thoại quân sự với Huyền soái một cách không gò bó. Người khác luôn xin Huyền soái giải thích lần nữa rồi mới hiểu, làm cho người ta cảm thấy không thống khoái. Nhưng này giờ tôi nghe các người đối đáp như nhàn liêu, lại cảm thấy du dương sáng khoái vô cùng. Tài trí của Lưu đại nhân, Vô Kỵ quả là xấu hổ không bằng”.

Tiếp đó quay sang Tạ Huyền quỳ xuống: “Sự phân phó của Huyền soái là thánh chỉ trên đầu tôi. Càng hiểu Huyền soái vì thương lo cho Vô Kỵ mới chỉ điểm cho Vô Kỵ con đường sáng. Vô Kỵ nguyện thề chết trung thành với bất cứ một ai Huyền soái chỉ định”.

Lưu Dụ và Giang Văn Thanh biết được đây là kết quả tất nhiên, từ sau trận chiến Phì Thủy, Bắc Phủ binh đã coi Tạ Huyền là thần chú không phải là người phạm.

Tạ Huyền nhìn Lưu Dụ khẽ gật đầu, ám thị gã nên nói vào câu phủ dụ Hà Vô Kỵ, kiến lập quan hệ sơ bộ.

Lưu Dụ tiến tới đỡ Hà Vô Kỵ: “Người xem trọng Lưu Dụ ta như vậy, ta thật thấy mắc cỡ. Mọi người sau này là huynh đệ, chuyện của người cũng là chuyện của ta”.

Hà Vô Kỵ thấy gã cho mình mặt mũi, vô cùng cảm động, vui vẻ thốt: “Xin Lưu đại nhân chỉ điểm cho Vô Kỵ từ nay”.

Sau khi mọi người quay về chỗ cũ, Tạ Huyền quay sang Giang Văn Thanh nói: “Văn Thanh có phải đã nghe thấy tin ta thụ thương an dưỡng?”.

Giang Văn Thanh gật đầu: “Bên ngoài đồn rất ghê gớm, nghe nói lời đồn là do Thiên Sư Đạo truyền ra khắp nơi”.

Tạ Huyền mỉm cười: “Văn Thanh tại sai nghĩ đây là lời đồn mà không phải là sự thật?”.

Giang Văn Thanh thất kinh: “Nhưng tôi không có cách nào phát giác ra trên mình Huyền soái có thương thế”.

Tạ Huyền quay sang Hà Vô Kỵ: “Phương diện này Vô Kỵ biết rõ nhất”.

Hà Vô Kỵ hiện thần sắc không hiểu: “Huyền soái từ buổi trưa hôm nay lại giống như khởi sắc, làm cho bọn tôi ai ai cũng ngấm ngấm vui mừng, chỉ là không dám nói ra. Ô? Sắc mặt của Lưu đại nhân sao lại biến thành khó coi như vậy?”.

Giang Văn Thanh đã sớm chú ý đến thần tình cổ quái của Lưu Dụ, chứng như xấu hổ không có chỗ trốn, lại có vẻ hối hận. Chỉ là với trí thông minh của nàng vẫn không có cách nào minh bạch nguyên nhân sau lưng.

Tạ Huyền thở dài: “Thành tựu tương lai của tiểu Dụ, tất không thua Tạ Huyền ta”.

Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ đầu óc mơ hồ tròn mắt nhìn hai người.

Tạ Huyền mỉm cười: “Tiểu Dụ không cần tự trách, chuyện này không có quan hệ trực tiếp với người, mà là biến hóa của toàn hình thế, làm cho ta không thể không đi theo con đường này. Tạ Huyền ta cho dù có chết, cũng phải chết có ý nghĩa”.

Lần này đến lượt Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ nghe thấy có chỗ không thỏa đáng, hơn nữa biết rõ có liên quan đến sống chết của Tạ Huyền, không khỏi rung động tâm thần.

Tạ Huyền chăm chăm nhìn Lưu Dụ môi mấp máy mà lại không phát nên lời, nghĩ ngợi thốt: “Ta tựa hồ chưa từng nói cho người biết ta được Phật môn truyền một thứ bí thuật có thể thúc đẩy tiềm lực của sinh mệnh, có thể áp chế bất cứ thương thế nào, Phật môn gọi là ‘Phổ độ’, độ mình độ người”.

Lưu Dụ buồn thảm: “Huyền soái quả là chưa nói với tôi, tôi là từ việc Huyền soái có thể đột nhiên dự đoán mạng mình không qua trăm ngày, lại đột nhiên hồi phục lại thần thái ngày thường mà sinh ra hoài nghi”.

Giang Văn Thanh và Hà Vô Kỵ biến sắc, đã hiểu. Bọn họ làm sao cũng không đoán được thương thế của Tạ Huyền nghiêm trọng đến mức nào. Tạ Huyền nếu đi, khẳng định phương Nam đại loạn, mà Tạ Huyền hiện tại chính đang an bài hậu sự.

Không biết là ai quỳ xuống trước, nháy mắt ba người đều quỳ trước mặt Tạ Huyền, không làm vậy không đủ biểu hiện niềm tôn kính và nỗi bi phẫn tiếc nuối dâng trào trong lòng đối với Tạ Huyền.

Tạ Huyền cười dài: “Sống sống chết chết, Tạ Huyền ta không để trong lòng. Cái duy nhất không buông được là gánh nặng gia tộc. Tạ gia ta đứng đầu quan chức Nam

triều, cũng khiến bọn ta phải đương đầu gánh hết bất cứ loạn lạc gì, tránh cũng không thể tránh”.

Lưu Dự nhiệt lệ lưng tròn: “Chỉ cần Lưu Dự tôi còn một hơi thở, sẽ toàn lực bảo vệ Tạ gia”.

Tạ Huyền lắc đầu: “Đó là một chuyện khác để ta lo, một ngày tiểu Dự chưa thành thủ lĩnh của Bắc Phủ binh, tuyệt không thể xen tay lo chuyện Tạ gia ta, nếu không tất sẽ mang họa. Hiện tại chuyện gấp rút trước mắt là thu phục Biên Hoang Tập. Ta tạm thời đình chỉ tất cả chức vụ trong quân đội của ngươi, để ngươi hồi phục lại làm con người tự do, có thể toàn lực hợp tác với Văn Thanh, ta sẽ an bài thông tri cho tất cả các tướng lĩnh Bắc phủ biết. Đồng thời ta sẽ thân hành đưa di thể của nhị thúc về Kiến Khang an táng, lợi dụng đó để trấn áp bọn Tư Mã Đạo Tử, Hoàn Huyền, Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn. Khi Biên Hoang Tập trở thành hậu viện của ngươi, ngươi sẽ biến thành người có đủ tư cách có thể ngang hàng với bất cứ một ai. Tất cả cần trông vào sự phấn đấu và nỗ lực của ngươi, Vô Kỵ sẽ làm người hô ứng trong quân đội cho ngươi. Trước khi ta đi, Ta mỗ sẽ tận lực lát phẳng con đường phía trước cho ngươi. Đi đi!”.

Lưu Dự hướng về phía Tạ Huyền vập đầu ba lạy, cùng Giang Văn Thanh không chút do dự ra đi.

- o O o -